

๑

คืนดาวตก

คำคืนหนึ่งในในฤดูหนาวที่แสงดาวเลื่อนรางด้วยมีหมอกปกคลุม แต่
ภายใต้สายหมอกนั้นยังมีแสงหนึ่งพุ่งผ่านฟากฟ้าลงมาสู่พื้นดิน แสงอย่าง
ที่ชาวบ้านเรียกกันว่า ผีพุ่งไต้ คนที่เชื่อแนวคิดทางวิทยาศาสตร์อาจอธิบาย
ว่าสิ่งนี้เกิดจากเทหวัตถุจากอวกาศ เคลื่อนที่เสียดสีกับชั้นบรรยากาศโลก
ด้วยความเร็วทำให้เกิดการเผาไหม้ เราจึงเห็นเป็นลูกไฟ แต่ชาวบ้านชาวช่อง
เชื่อกันมานานนมแล้วว่า ปรากฏการณ์เช่นนี้ทำให้เกิดขึ้นอย่างไรเหตุผล บ้าง
ว่าผู้มีบุญกำลังจะมาเกิด บ้างก็ว่าผู้มีบุญกำลังจะสิ้นอายุขัย บ้างเชื่อกันไปว่า
จะทำให้ชะตาของคนเปลี่ยนแปลง

แต่ที่นี้ เวลาที่ ล่วงเลยมาถึงสมัยที่มนุษย์ไปอวกาศกันแล้ว คงไม่มีใคร
เชื่อแนวคิดเก่าคร่ำครึแบบนั้น

ภายในบ้านไร่เพชรอาภา ที่ตั้งอยู่บนเนินดินกลางสวนดอกไม้งาม
ในจังหวัดนครสวรรค์ ครอบครัวของพิรพัฒน์ ทายาทคนโตของตระกูล
พันธะวงศา กำลังฉลองวันเกิดให้เด็กชายเพชร ลูกชายคนเดียวของเขา

“Happy birthday to you, Happy birthday to you, Happy

birthday, Happy birthday, Happy birthday to...Petch”

เสียงร้องเพลงของพ่อแม่และขนมเค้กที่จุดเทียนสว่างไสวทำให้เด็กชายยิ้มกว้าง ตบมือดีใจเหมือนเด็กเล็กๆ เด็กชายเป่าเทียนอย่างมีความสุข แต่เมื่อนับเทียนบนเค้กแล้วก็ร้องทักเสียงดัง “เพชรลิปชวบ ทำไมเทียนมีลิปเอ็ด ต้องลิปสิ ต้องลิป”

“เพชรอายุลิปชวบ เวลาปักเทียนจะต้องปักเพิ่มอีกหนึ่ง เพชรจะได้มีอายุยืนยาวไงลูก” อากาผู้เป็นแม่อธิบายให้ลูกชายฟัง แต่ดูเหมือนเด็กชายจะยังไม่เข้าใจ “ไม่ได้ๆ ลิปชวบ ต้องลิปอัน ลิปอัน”

เพชรเริ่มโวยวายเสียงดัง ผู้เป็นพ่อจึงต้องหาทางแก้ไขสถานการณ์เพื่อรักษาบรรยากาศไว้

“เพชร เพชร ไม่เอาลูก อะ เดี่ยวพ่อเอาเทียนที่เกินออกไปเลยนะ” ลูกชายพยักหน้าดีใจ พี่พัฒน์จึงเบี่ยงเบนความสนใจไปยังสิ่งอื่น

“มาดูซิว่าพ่อกับแม่มีของขวัญอะไรให้เพชรบ้างนะ ให้คุณแม่ให้ก่อนเลย”

อากายกของขวัญกล่องใหญ่มาให้ลูกชาย เมื่อเด็กชายแกะกล่องออกดูก็เบ้หน้า “เพชรไม่เอา เพชรไม่ชอบหนังสือ”

“ดูก่อนสิลูก การ์ตูนความรู้ทั้งนั้นเลย เพชรชอบการ์ตูนไม่ใช่หรือครับ”

“เพชรจะเอาทั้งนั้น ทำไมคุณแม่ไม่ซื้อทั้งนั้นให้เพชร” เด็กชายว่าในขณะที่อากาทำท่าอ่อนนอกอ่อนใจ

“เพชร มาดูของขวัญของพ่อดีกว่า นี่ไง สวยไหมลูก” พี่พัฒน์เปิดกล่องกำมะหยี่สีน้ำเงินขนาดเหมาะสมมือแล้วหยิบเอาสร้อยเงินที่มีจี้รูปเพชรกระจัดออกมาชี้ให้ลูกดู

เด็กชายสนใจจี้ที่แกว่งไปมามากกว่าจะสนใจคำอวยพรยืดยาวที่ผู้เป็นพ่อกล่าวต่อ

“พ่อขอให้เพชรลูกรักของพ่อเป็นเด็กดี สุขภาพแข็งแรง ใครเห็นใครก็รัก ใครเห็นใครก็เมตตา นะลูกนะ” พี่พัฒน์บอกลูกขณะบรรจงสวมสร้อย

คอยให้

“คุณพัฒนาฯ ทำไมต้องอวยพรลูกแบบนี้ด้วย ฉันไม่ชอบเลย ขอให้คนเขามาเวทนามาสงสารอะไรแบบนี้ละ”

“ภา คุณก็รู้ว่าลูกเราเป็นยังไง”

“เป็นยังไง ลูกเราแค่เรียนซ้ำ คุณอย่ามาพูดเหมือนว่าลูกปัญญาอ่อนนะ” อากาศพูดเสียงขุ่น

“ผมไม่ได้ว่าอย่างนั้นสักหน่อย...”

“ถึงคุณไม่พูดตรงๆ แต่คุณก็ชอบตอกย้ำว่าลูกเราไม่ปกติ ฉันขอทีเถอะ ฉันไม่อยากให้ใครมองว่าเพชรด้อยกว่าภูมิ โดยเฉพาะคุณพ่อ”

“เราอย่าเถียงกันเลย วันนั้นวันเกิดลูกนะ มาเพชร มาตัดเค้กกัน” พี่พัฒนารู้สึกเห็นอึ้งใจทุกครั้งทีพูดเรื่องนี้กับภรรยา

พี่พัฒนารู้ว่าอากาศรู้เท่าๆ กับเขาว่าลูกเป็นเด็กออทิสติกที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาาร่วมด้วย เพียงแต่ใจเธอไม่อยากยอมรับ เธอเข้าข้างตัวเองว่าลูกแค่เรียนซ้ำ และยังขอร้องให้เขาปกปิดไม่ให้คนอื่นในครอบครัวรู้ เพราะอายุที่ลูกผิดปกติ โชคยังดีที่คุณพ่อและน้องชายของเขาไม่สงสัยอะไร เพราะลูกเพชรเพียงแค่คิดซ้ำทำซ้ำ ส่วนอากั้ปฏิกิริยาเหมือนเด็กเล็กๆ นั้นถูกตีความว่าเป็นท่าทางของเด็กรำเริง ยิ้มเก่งเท่านั้น ที่ผ่านมาพี่พัฒนพยายามพูดให้อากาศยอมรับและเปิดเผยเรื่องอาการป่วยของลูก เขาคิดว่าหากภรรยายอมรับความจริงได้ เขาจะได้ส่งลูกชายไปเรียนในโรงเรียนการศึกษาพิเศษเพื่อให้ลูกมีพัฒนาการที่ดีกว่านี้ แต่เมื่อพูดเรื่องนี้ขึ้นมาครั้งใดอากาศก็ขุ่นเคืองใจทุกครั้ง

ขณะที่พ่อแม่ถกเถียงกัน ลูกชายก็วิ่งวนอยู่กับการหมุนจี้เพชรของตัวเองเล่น จนเมื่อผู้เป็นพ่อชักชวนให้ตัดเค้ก เด็กชายจึงละความสนใจจากจี้ไปสนใจขนมเค้ก

เด็กชายเพชรยิ้มหวาน ตีใจที่จะได้กินขนมเค้ก ใจจดจ่ออยู่กับเค้กที่แม่กำลังตัดแบ่ง

“เพชรเอาไอติมด้วยไหมลูก เดี่ยวแม่ไปเอาให้นะ” ความรักที่มีต่อลูก ทำให้อาภาลิ้มความชื่นเคื่องที่มีต่อสามีเมื่อครูไปจนหมดสิ้น ไม่ว่าจะลูกจะเป็นอย่างไรเธอก็รัก เธอจะทำทุกอย่างเพื่อให้เด็กชายคนนี้มีรอยยิ้มเสมอไป

อาภาเดินออกจากห้องโถงรับแขกจะไปยังห้องครัว ทันใดนั้นมีคนร้ายเข้ามาประจบทางด้านหลังแล้วเอาผ้าเช็ดหน้าไปะเข้าที่จมูกของเธออย่างรวดเร็ว ชั่วอีตใจอาภาก็หมดสติไป คนร้ายอีกคนหนึ่งเข้ามาช่วยลากหญิงสาวให้พ้นทางไป จากนั้นทั้งสองก็บุกเข้าไปในห้องโถง

“อย่าขยับนะ ไม่งั้นแกตาย” คนร้ายที่สวมหมวกไหมพรมปิดบังใบหน้าตะโกนเสียงดัง ชักปืนเล็งไปที่เป้าหมายทันทีที่ถือประตูห้องโถงรับแขกให้เปิดผลัะออก เขาบู้ยไปให้คนร้ายอีกคนที่ปิดบังตัวตนมิดชิด เช่นกันเอาปืนจ่อขมับที่รพพัฒนาไว้ เด็กชายเพชรร้องไห้จ้าด้วยความกลัว กอดผู้เป็นพ่อเอาไว้แน่น

“แกเป็นใคร ต้องการอะไร อย่าทำร้ายฉันกับลูกเลย แกต้องการอะไร ก็เอาไปเลย”

“ฉันต้องการชีวิตแกสองพ่อลูก” ยังไม่ทันขาดคำที่รพพัฒนา ก็ถูกท่อนแขนฟาดที่ท้ายทอยอย่างแรงจนสลบไป

ทายาทเศรษฐีใหญ่รู้สึกตัวอีกครั้งเพราะเสียงร้องไห้และเสียงเรียกของลูกชาย เขาพบว่าตัวเองถูกจับมัดมือไปหลังไว้กับพนักเก้าอี้ ขาก็ถูกมัดไว้กับขาเก้าอี้ ลูกชายก็ถูกมัดเช่นกัน พวกเขาถูกขังอยู่ในห้องซึ่งน่าจะเป็นห้องเก็บของที่แยกออกจากเรือนใหญ่ ห้องนี้ห่างจากเรือนใหญ่พอสมควร มีกลิ่นและควันไฟลอดเข้ามาได้ประตู เสียงแตกเปรี๊ยะของวัตถุที่ถูกเพลิงเผาไหม้ดังขึ้นเป็นระยะๆ เป็นที่แน่ชัดว่าคนร้ายหมายเอาชีวิตของเขาและลูกด้วยการเผาไหม้หมดไหม้ไปพร้อมกับห้องนี้ รพพัฒนาไม่รู้ว่าเขาไปเป็นศัตรูกับใครตั้งแต่เมื่อไร แต่จะโดนบองร้ายเพราะอะไรไม่สำคัญแล้ว ที่สำคัญคือเขาจะต้องช่วยลูกให้รอดปลอดภัยให้ได้

“คุณพ่อ เพชรกลัว เพชรกลัว” เด็กชายพูดไปร้องไห้ไม่หยุด

“ไม่ต้องกลัวนะลูก พ่อจะช่วยลูกออกไป เพชรต้องหยุดร้องไห้ก่อน แล้วฟังพ่อนะลูก” ผู้เป็นพ่อพยายามอธิบายอย่างกระชับชัดเจน เด็กชายก็พยายามกลั้นสะอื้นอย่างสุดความสามารถ

พีรพัฒน์ค่อยๆ บอกให้ลูกชายใช้เท้าดันพื้นเพื่อขยับเก้าอี้ให้ถอยหลัง มาใกล้หลังเก้าอี้ของเขาเพื่อที่เขาจะได้แก้มดให้ลูกได้ โชคดีที่คนร้ายมัดตัวเพชรไว้กับพนักเก้าอี้แต่ไม่ได้มัดขาไว้กับขาเก้าอี้ เด็กชายจึงทำตามคำสั่งของพ่อได้ เพชรที่ปกติคิดได้ช้าพยายามรวบรวมสติ ค่อยๆ ขยับเก้าอี้ไปตามที่พ่อสั่ง คอยระวังอย่างที่สุดไม่ให้เก้าอี้ล้ม

เมื่อพนักเก้าอี้สองตัวมาใกล้กันในระยะที่เอื้อมมือถึงกันได้ถนัดแล้ว พีรพัฒน์ก็แก้มดให้ลูกชาย

“คราวนี้เพชรต้องแก้มดให้พ่อ” เขาบอกลูกขณะไฟแฟลชเข้ามาในห้อง คิวไฟก็มากขึ้นเรื่อยๆ

“เพชรทำไม่ได้ แสบตา แสบตา” เด็กชายทำท่าจะร้องไห้อีก เมื่อพยายามแก้มดที่มัดมือผู้เป็นพ่อแต่ไม่สำเร็จ

“เพชรทำได้ เชื้อพ่อนะลูก เพชรดูปมเชือกนะลูก มีปมที่หนึ่งอยู่ข้างบน ปมที่สองอยู่ข้างล่างใช่ไหม เพชรต้องดูว่าปมที่หนึ่งผูกยังไง แล้วค่อยๆ แก้มดออก แก้มดที่หนึ่งแล้วก็แก้มดที่สอง”

“ปมที่หนึ่งกับปมที่สอง” เด็กชายทวนคำเบาๆ แม้ว่าจะแสบตา แสบจมูก หายใจไม่สะดวกแต่เขาก็อดทน แก้มดให้พ่อจนได้ แม้จะใช้เวลานานจนไฟลามจากพื้นขึ้นไปตามผนังก็ตาม

พีรพัฒน์เห็นทางรอดทางเดียวคือต้องปีนออกไปทางหน้าต่าง ก่อนจะส่งตัวลูกชายออกไปทางหน้าต่างเขากำชับลูกชายว่า “พ่อส่งเพชรออกไป เพชรต้องวิ่งหนีไปให้ไกลที่สุดนะลูก แล้วก็ต้องรีบไปหาที่ซ่อน อย่าให้ใครหาเจอ วิ่งหนีไปหาที่ซ่อน เข้าใจไหม”

ไฟลามเข้ามาในห้องมากขึ้นทุกขณะ จากผนังสู่เพดาน พีรพัฒน์รีบ

ยกตัวลูกให้ข้ามช่องหน้าต่างออกไปยืนข้างนอก แต่ตัวเขาเองกลับปีนออกไปไม่ได้เพราะคานห้องที่อมความร้อนไว้นั้นยุบตัวลงมาทับตัวเขาเสียก่อน

“คุณพ่อ!...” เด็กชายเพชรร้องออกมาด้วยความตกใจสุดขีด เด็กชายยังไม่เข้าใจเรื่องความตายคืนนี้ แต่เขาก็รู้ว่าพ่อจะออกมาหาเขาไม่ได้อีกแล้ว

เสียงร้องของเด็กชายทำให้คนร้ายที่เฝ้าระวังอยู่ด้านนอกหันมาสนใจ

“เฮ้ย...เด็กนั่น” คนร้ายผิวเข้มที่อยู่ใกล้กว่าออกวิ่งไล่กวาด

เด็กชายเพชรหันหลังวิ่งสุดชีวิต เขาจำคำพ่อได้ จึงวิ่ง วิ่ง วิ่ง วิ่งหนีสุดชีวิต

แต่เด็กหรือจะสาวเท้าได้เร็วเท่าผู้ใหญ่ ในที่สุดคนร้ายก็ตามมาจุดแขนของเด็กชายไว้ได้ เด็กชายตื่นสุดชีวิต กัดแขนคนร้ายจนสะดุ้ง สะบัดมือจึงสลัดหลุดจากการจับกุมและวิ่งต่อไปได้ คนร้ายเจ็บใจ ก็มลงฉวยท่อนไม้ใกล้มีว้างไล่กวาดเด็กชายไม่ลดละ เมื่อคะเนว่าวิ่งเข้าใกล้ในระยะทำการแล้ว เขาก็ยกท่อนไม้ขึ้นพาดศีรษะเด็กชายหมายจะให้สลบเหมือดอยู่ตรงนั้น ท่อนไม้พาดเข้าที่ตัดดอกไม้ แต่เคราะห์ดีที่แรงปะทะทำให้เด็กชายกลิ้งตกจากเนินสนามหญ้าหน้าบ้าน เด็กชายศีรษะแตกแต่ยังไม่หมดสติ เขารีบคลานไปหลบหลังพุ่มไม้ เด็กชายรู้สึกเจ็บที่ใบหน้า เมื่อแตะดูก็มีเลือดติดมือ ใบหน้าครูดกับก้อนหินตอนที่กลิ้งลงมาจากเนินเป็นแผลถลอกใหญ่เกือบทั้งพวงแก้ม

เมื่อคนร้ายหาเด็กไม่พบจึงเดินเลี้ยวไปอีกทางหนึ่ง จังหวะนั้นเด็กชายก็ถลันออกจากที่ซ่อนวิ่งหนีไป

เพชรวิ่งหนีไปเรื่อยๆ ภายนอกบ้านมีหมอกลงจัด อากาศหนาวบาดแผลที่ศีรษะเริ่มมีเลือดไหลซึมออกมามากขึ้น เด็กชายเจ็บมากแต่ก็กัดฟันทน มองไปรอบตัวท้องฟ้าก็มีดสนิทแล้ว เด็กชายยิ่งกลัวจับใจ มองไปก็ไม่เห็นใคร มองเห็นรถบรรทุกคันหนึ่งอยู่ในสายหมอก รถคันนั้นจอดอยู่บนถนนหน้าบ้าน มีผ้าใบคลุมกระบะท้าย เด็กชายคิดถึงคำพูดของพ่อ ‘ต้องหาที่ซ่อน ต้องหาที่ซ่อน’

บนท้ายกระบะของรถบรรทุก เด็กชายอีกคนหนึ่งกำลังนั่งหน้าบึ้ง
หน้าอ ปากก็บ่นกระปอดกระแปด

“ปีนี้ยังไม่ได้เป่าเค้กเลย เซ็งจัง” เด็กชายกำลังคิดหาเหตุผลเพื่อให้
ตัวเองรู้สึกดีขึ้น แล้วเสียงที่แว่ดดังจากท้ายรถก็ทำให้เขาตื่นจากภวังค์

“พี่ ช่วยด้วย”

เด็กชายผู้อยู่บนรถหันไปตามเสียง เขาเห็นเด็กชายตัวเล็กยืนอยู่ที่
ท้ายรถ เด็กแปลกหน้าผอมบางกว่าเขา มีเลือดและน้ำตาไหลอาบหน้า เขา
รู้ทันทีว่าเด็กคนนั้นหนีภัยมา เมื่อแอบมองออกไปนอกรถ เขาเห็นเงาคน
ตะคุ่มๆ ค่อยๆ เคลื่อนไหวใกล้เข้ามาในความมืด เขาที่ถูกเรียกว่าพี่รีบคว้า
มือให้เด็กตัวเล็กปีนขึ้นมาหลบซ่อนบนกระบะท้ายรถ ทั้งช่วยดึงและประคอง
ประคองให้เด็กชายปีนได้เร็วขึ้น จากนั้นจึงดึงผ้าใบคลุมกระบะรถให้แนบ
สนิทไม่เกิดช่องว่าง

เพชรรู้สึกเจ็บแผลมากขึ้น เขายึดเอาพี่ชายแปลกหน้าเป็นที่พึ่ง ใช้
มือข้างหนึ่งกอดไว้แน่น เด็กชายแปลกหน้าก็ประคองเด็กชายตัวเล็กไว้ใน
อ้อมกอด ความดีใจที่พบคนให้ความช่วยเหลือทำให้เพชรร้องไห้ออกมา
แต่ก่อนจะอ้าปากสะอึกสะอื้นก็มีมือของคนใกล้ตัวมาปิดปาก และทำท่า
จุกปากให้เงียบ

เด็กชายตัวโตมองไปที่ผ้าใบท้ายรถเห็นเงาคนหาบอยู่บนผ้าใบก็เกิด
ความกลัวจับชั่วคราวใจ คนร้ายอยู่ใกล้เหลือเกิน เด็กตัวเล็กมองตาม เขา
ตกใจจนเกือบจะร้องไห้ออกมา แต่เมื่อหันไปเห็นเด็กชายตัวโตสายหน้า เขาก็
เข้าใจว่าต้องไม่ส่งเสียง

“เราต้องหาไอ้เด็กนั้นให้เจอ แล้วจัดการมันให้สิ้นซาก” เสียงคนร้าย
พูดขึ้น

“เด็กตัวนิดเดียว ปล่อยมันไปเถอะพี่” คนร้ายอีกคนบอก

“ไม่ได้เว้ย นายพีรพลสั่งให้ฆ่าให้หมดทั้งพ่อทั้งลูก”

คำที่ได้ยินทำให้เด็กสองคนยังกอดกันแน่น เด็กชายผู้ให้ความช่วยเหลือ

ได้แต่ภาวนาให้พ่อของเขาเคลื่อนรถออกไปโดยเร็ว

ในห้องคนขับ คีลาผู้เป็นเจ้าของรถกำลังดูแผ่นพับของร้านค้า เขาคิดลึนใจไม่ถูกว่าจะเลือกเค้กแบบไหนเพื่อเซอร์ไพรส์วันเกิดลูกชาย ไม่รู้ว่าแบบไหนจึงจะถูกใจเจ้าตัว คิดไปคิลาถึงหงุดหงิด เขาตั้งใจว่าส่งผลไม้เสร็จวันนี้จะพาลูกชายไปเลือกซื้อขนมเค้ก เอาไปเป่าฉลองกันที่บ้านให้ลูกตื่นตื่นดีใจ วันนี้ตั้งแต่เช้าเขาอุตสาห์อดใจไม่ทำว่าเป็นวันเกิดลูก แต่หม้อน้ำรถก็เกิดรั่ว กว่าจะหาน้ำก้นมาเติมได้ก็ค่ำมืด ทำให้เสียแผนไปหมด

“เฮ้อ...เดี๋ยวให้เจ้าตัวเลือกเอาเองก็แล้วกัน ร้านไหนยังไม่ปิด เหลือเค้กแบบไหนก็แบบนั้นก็แล้วกัน” คิดได้ดังนี้คิลาก็ออกรถ

รถบรรทุกเคลื่อนออกจากหน้าบ้านหลังใหญ่ที่เขาจอดพักรถมาได้ราวห้านาที ก็มีเสียงตบกระจกหลังรัวๆ พร้อมกับเสียงลูกชายตะโกนโหวกเหวก

“จอดก่อนฮะพ่อ จอดรถก่อน”

คิลาตกใจมาก เกิดเหตุร้ายอะไรขึ้นกับสายลม ลูกชายของเขาหรือนี่

“แม่เร็วๆ ลีครับ” สายลมที่นั่งอยู่บนกระบะท้ายรถตะโกนเร่งให้แม่รีบขึ้นรถ เด็กชายตื่นตื่นตั้งแต่เช้าเมื่อรู้จากพ่อว่าทางโรงพยาบาลโทรศัพท์มาบอกว่าเด็กชายเคราะห์ร้ายฟื้นแล้ว เขากังวลมาตลอดสองวันว่าเด็กชายตัวเล็กจะเป็นอะไรไปหรือเปล่า

คืนนั้นหลังจากรถบรรทุกเล่นห่างออกมาจากบ้านบนเนินหลังนั้นจนสายลมคิดว่าปลอดภัยแล้ว เขาก็รีบเคาะกระจกเรียกให้พ่อหยุดรถ พ่อจอดรถลงมาดู เด็กคนนั้นก็สลบไป ไม่ได้สติเลยจนได้ข่าวจากโรงพยาบาล

“จะเร่งอะไรหนักหนานะลม” รอยทองเอ่ยปากบ่นขณะที่วงกระดิกเก็บความร้อนเดินออกมาจากในบ้าน

“ก็ลมอยากไปดูว่าน้องเป็นยังไงบ้าง”

“น้อง น้อง เขาเป็นน้องแกตั้งแต่เมื่อไหร่” แม่อดถามเกมประชด
ไม่ได้

“ก็เขาตัวเล็กกว่าลมนี่” เด็กชายว่า

“อย่าเถียงกัน แม่โรยก็ขึ้นรถเถอะ ฉันก็ร้อนใจเหมือนกัน” ศิลา
ที่พร้อมออกรถแล้วร้องบอก

“พี่ก็อีกคน หาเรื่องใส่ตัวแท้ๆ แล้วดูซิเหี้ย เจ้าลมมาเจ้าก็เจ้าการให้ฉัน
ต้มชุปไป บอกว่าคนป่วยกินแล้วจะได้หายเร็วๆ” โรยทองขึ้นรถพุด

“ก็ลมมันอยากมีน้อง...” ศิลานี้ก็อยากพุดต่อไปว่าโรยทองก็รู้
เรื่องนี้ดี แต่ก็ยังปากเอาไว้ทัน เขารู้ว่าโรยทองเองก็เสียใจที่แท้งลูกเพราะ
ผลการทำงานหนักเมื่อสองปีก่อน และเรื่องที่เกิดขึ้นทำให้เธอมีลูกไม่ได้อีก

“ฉันก็รู้ละ แต่พุดก็พุดเถอะนะพี่ พี่ไปช่วยเด็กแบบนั้นนะ มันจะทำให้
เราเดือดร้อนหรือเปล่าก็ไม่รู้”

“หมาแมวถูกรถชนเรายังหยุดช่วยมันเลย แล้วนี่คนทั้งคนนะแม่โรย
แม่โรยน่าจะดีใจนะที่ลูกเราเป็นคนดีมีน้ำใจ”

เจอคำพุดแบบนี้ โรยทองจึงต้องปิดปากเงียบแม้ว่าในใจจะกังวลไป
ร้อยแปด

สามคนพ่อแม่ลูกไปเยี่ยมเพชรที่ตอนนั้นถูกย้ายจากห้องฉุกเฉินไปที่
ห้องคนไข้รวมแบบสี่คนแล้ว สายลมต้องผิดหวังเพราะคนที่เขาเป็นห่วงพื้น
แล้วแต่หาลับไปอีกก่อนที่เขาจะมาถึง เขาไปยืนดูที่ข้างเตียงเห็นเด็กชายตัว
เล็กมีผ้าพันแผลพันศีรษะและผ้าก๊อชปิดที่แก้มก็สงสารจับใจ สายลมนั่งจับ
มือคนไข้อยู่นานจนโรยทองรู้สึกเมื่อยแทนจึงบอกให้ลูกชายตามพ่อลงไป
จ่ายเงินที่แผนกการเงินชั้นล่างของตึกโรงพยาบาล ตอนแรกเด็กชายก็อดอด
จนเมื่อแม่บอกว่า ‘แม่จะโทร. ไปบอกทันทีที่น้องตื่น’ นั่นแหละ เด็กชาย
สายลมจึงยอมปล่อยมือจากน้อง

“พ่อขอโทษนะ ที่ไม่ได้ชื่อของขวัญวันเกิดให้ลม พ่อตั้งใจว่าส่งลินจี้

ได้เงินแล้วจะซื้อให้ แต่ก็ต้องเอามาจ่ายค่านี้ก่อน เอาไว้ส้มออกครอบหน้า แล้วพ่อจะซื้อให้นะลูก” ศิลาบอกลูกหลังจากจ่ายค่ารักษาพยาบาลเสร็จ

“ไม่เป็นไรหรอกครับพ่อ ลมไม่เอาของขวัญก็ได้ น้องปลอดภัยก็เป็นของขวัญวันเกิดที่ดีที่สุดของลมแล้ว”

“ลมคิดอย่างนี้จริงๆ เหม่ลูก ไม่เสียใจนะที่ได้ของขวัญ”

“ไม่เสียใจครับพ่อ”

คืนวันเกิดเหตุศิลาตัดสินใจพาเด็กชายบาดเจ็บส่งโรงพยาบาลที่ใกล้ที่สุดเท่าที่เขาจะหนีออก สวนศิลาของเขาอยู่ในอำเภอชนแดน จังหวัดเพชรบูรณ์ ซึ่งเป็นเขตติดต่อกับจังหวัดนครสวรรค์ เขาจึงขับรถข้ามจากบ้านไร่เพชรอามาในเขตอำเภอหนองบัว จังหวัดนครสวรรค์พาเด็กมาส่งที่โรงพยาบาลใกล้บ้าน

ตลอดทางเขาดสงสารลูกไม่ได้ สายลมเป็นเด็กมีน้ำใจ จริงจังกับทุกอย่าง เขารู้ดีว่าลูกชายห่วงใยเด็กชายผู้เคราะห์ร้ายมากแค่ไหน พอเขาพาเด็กมาถึงโรงพยาบาล สายลมก็นั่งร้องไห้เป็นวรรคเป็นเวรอยู่หน้าห้องฉุกเฉิน กลัวว่าเด็กคนนั้นจะตาย เขาจะพากลับบ้านก็ไม่ยอม ต้องรอรอยู่จนเด็ก จนหม้อออกมายืนยันว่าเด็กปลอดภัยแล้วเพียงแต่ยังไม่ฟื้น สายลมจึงยอมกลับบ้าน ศิลาารู้ดีว่าหากเด็กชายตัวเล็กฟื้นขึ้นมา เขาก็ต้องส่งตัวเด็กคืนให้ครอบครัว ถ้าเวลานั้นมาถึงสายลมคงจะเศร้าใจมาก

“แล้วลมจะเสียใจไหม ถ้าน้องฟื้นแล้วพ่อต้องไปแจ้งความ ให้ตำรวจไปบอกครอบครัวของน้องว่าน้องอยู่กับเรา แล้วก็ส่งน้องกลับไปให้ครอบครัวเขา” ศิลาถามลูกอย่างอ่อนโยน

“เสียใจแล้วจะทำยังไงล่ะครับพ่อ ก็เขาไม่ใช่ของลมจริงๆ นี่นา” สายลมบอกหน้าม้อย

“ไปดูกันเถอะว่าน้องตื่นมาอีกหรือยัง” ศิลาไม่อยากให้ลูกเศร้าจึงเปลี่ยนเรื่อง

สายลมไม่ได้เดินตามพ่อไปทันที เขายังเศร้าอยู่ เด็กชายไม่เคยคิดถึงเรื่องที่จะส่งตัวเด็กชายตัวเล็กคนนั้นคืนกลับไปให้ครอบครัว จนกระทั่ง

พ่อพูด เขารู้ว่าถึงอย่างไรเด็กคนนั้นก็ไม่ใช่ห้องแท้ๆ แต่เขาก็ยังอยากมีความสุขกับการเล่นสมมุติเป็นพี่ชายไปอีกหลายๆ วันก่อน

ศิลาต้องเรียกซ้ำ สายลมจึงเดินตามไป ทันใดนั้นเสียงที่ดังมาจากโทรทัศน์ในโถงชั้นล่างของตึกก็ดังดูตให้เด็กชายสนใจ

“มาติดตามความคืบหน้าคดีปล้นฆ่าเผาบ้านเศรษฐีเจ้าของธุรกิจรับออกแบบก่อสร้างบ้านชื่อดังกันนะคะ บ้านไร่ที่เกิดเหตุอยู่ในจังหวัดนครสวรรค์ นายพีรพล น้องชายของผู้เสียชีวิตแถลงข่าวตั้งรางวัลนำจับหนึ่งแสนบาทให้แก่ผู้ชี้แจงเบาะแสของคนร้ายที่สังหารนายพีรพลพี่ชายและผู้ที่พบเบาะแสของเด็กชายเพชร หลานชายที่หายตัวไป ไปฟังเสียงของนายพีรพลกันค่ะ”

‘พีรพล’ ชื่อนี้สะกดดูใจเด็กชายสายลมให้นึกถึงเหตุการณ์ในคืนเกิดเหตุร้าย

‘ไม่ได้เว้ย นายพีรพลสั่งให้ฆ่าให้หมดทั้งพ่อทั้งลูก’

สายลมหันไปดูภาพในจอโทรทัศน์ เห็นภาพหนุ่มใหญ่ที่น่าจะอายุน้อยกว่าพ่อของเขาไม่กี่ปีกำลังถือไมโครโฟนพูดอะไรบางอย่างอยู่ สายลมไม่ได้สนใจฟังคำที่ชายคนนั้นพูด สายตาของเด็กชายจับอยู่ที่ตัวหนังสือบนจอโทรทัศน์ที่เขียนชื่อ พีรพล พันธนะวงศา น้องชายของผู้เสียชีวิต

พีรพล ไม่ผิดแน่ สายลมจำได้ คนร้ายสองคนคุยกันว่าพีรพลสั่งให้ฆ่าทั้งพ่อทั้งลูก แล้วในข่าวก็บอกว่าคนคนนั้นเป็นน้องของผู้เสียชีวิต แปลว่าพี่ชายที่เสียชีวิตก็คือพ่อของน้องตัวเล็ก คนร้ายคงฆ่าพ่อของน้องไปแล้วเหลือแต่น้องที่พวกนั้นยังหาไม่เจอ คนร้ายคืออาของน้อง ถ้าส่งน้องกลับไปน้องต้องถูกฆ่าตายแน่ๆ

“พ่อครับ พ่อจะไปแจ้งความไม่ได้นะครับ” สายลมลະล่ำลือกับบอกพ่อ

๒

เด็กคนนี้เป็นน้องชายผม

“จริงๆ นะครับพ่อ ลมพูดความจริงนะครับ” เมื่อเข้ามาอยู่ในลิฟต์สองคนกับพ่อ สายลมก็เล่าเรื่องที่เขาถูกคิดขึ้นได้ซ้ำอีก หลังจากที่ถูกบอกไปแล้วพ่อไม่ยอมเชื่อ

“ลม พ่อรู้ว่าลมอยากมีน้อง ลมอยากได้เด็กคนนั้นเป็นน้อง แต่ลมจะแต่งเรื่องมาหลอกพ่ออย่างนี้ไม่ได้”

“พ่อครับ ลมไม่ได้หลอก ถ้าพ่อส่งน้องกลับบ้าน น้องต้องถูกฆ่าตายแน่ๆ”

ประตูลิฟต์เปิดออกเมื่อเคลื่อนขึ้นมาถึงชั้นที่หมาย มีคนเดินสวนเข้ามา ศิลาจึงต้องตัดบท “พอเลยลม กลับบ้านแล้วค่อยคุยกัน”

สายลมอยากจะร้องไห้ เขาจะพูดอย่างไรให้พ่อเชื่อ

“พ่อ ลมไม่ได้โกหกนะ” เด็กชายสายลมยืนย่นซ้ำๆ มาตลอดทางตั้งแต่ออกจากลิฟต์จนเข้ามาในห้องคนไข้ โชคดีที่คนไข้เตียงข้างๆ ไปตรวจรักษาที่อื่น และอีกสองเตียงก็ว่างอยู่ เสียงโวยวายของเด็กชายจึงไม่รบกวนใคร

“พอเลยนะลม” ผู้เป็นพ่อพูดอย่างหมดความอดทน

ลูกชายตั้งหน้าตั้งตาคงจะเถียงกับพ่อ แต่เสียงร้องของแม่ชัดจิ่งหะขึ้น
“เด็กตื่นแล้ว”

เพชรลืมนตาขึ้นมาด้วยความงุนงง รู้สึกแปลกแยก ไม่คุ้นชินกับ
บรรยากาศรอบตัว เด็กชายมองไปรอบตัวอย่างกล้าๆ กลัวๆ เห็นผู้หญิง
หน้าตาตุๆ ยืนอยู่ใกล้ก็กลัว แต่พอมองเลยไปเห็นคนที่คุ้นเคยก็รู้สึกอุ่นใจ
จึงเอ่ยปากร้องเรียกแล้วยื่นมือออกไป

“พี่...”

สายลมรีบไปจับมือน้องไว้ทันที

“เป็นยังไงบ้าง เจ็บมากไหม” คนอยากเป็นพี่ชายถาม

“ปวดหัว..”

สายลมอยากจะปลอบใจน้องแต่ก็ไม่รู้จะพูดอะไร พอนึกขึ้นได้เขา
ก็วกกลับมาพูดเรื่องที่ค้างคาใจอีก

“พ่อ พ่ออย่าไปแฉ่งความนะครับ”

“ลม พ่อบอกให้เลิกพูดเรื่องนี้ไป”

รอยทองพยายามจะถามว่าเกิดอะไรขึ้น แต่สองพ่อลูกกำลังพึมพำเถียง
กัน ไม่มีใครสนใจฟัง

“แต่ลมไม่ได้โกหก ลมพูดความจริง...พ่อจะไปแฉ่งความไม่ได้”

“ลมฟังพ่อนะ เด็กคนนี่ไม่ใช่พี่น้องของลูก เราจะยึดเอาตัวเขาไว้เป็น
ของเราไม่ได้ ยังไงเขาก็ต้องกลับไปอยู่กับครอบครัวของเขา”

“ไม่ ลมไม่ยอมให้น้องไปตายหรอก”

“เหลวไหลใหญ่แล้ว คนในครอบครัวเดียวกัน เขาจะฆ่ากันได้ยังไง”

“แต่ลมได้ยิน”

“ลมอาจจะฟังผิดก็ได้นะลูก ตอนนั้นลูกกำลังกลัว”

ศิลารู้ว่าลูกชายของเขาไม่ใช่เด็กที่ชอบโกหก แต่เขาก็รู้ว่าเวลาอยากได้
อะไรสายลมไม่เคยยอมแพ้ เขาจึงปักใจเชื่อว่าความอยากมีน้องทำให้สายลม
ยอมทำผิดเพื่อให้ได้สิ่งที่ตัวเองต้องการ

“ลมฟ้าไม่ผิด ไม่ได้แต่งเรื่องด้วย ทำไมพ่อไม่เชื่อลม จะให้พุดยังไง พ่อถึงจะเชื่อ” เด็กชายไม่รู้ว่าพุดให้พ่อเชื่อได้อย่างไร อัดอั้นตันใจจนร้องไห้ ออกมา

“พี่เล่าให้ฉันฟังได้หรือยังว่าเถียงกันเรื่องอะไร” โรยทองถามขึ้น หลังจากหาจังหวะมานาน

ศิลาจึงเล่าเรื่องที่เขาคิดว่าลูกชายกุขึ้นให้ภรรยาฟัง โรยทองฟังจบแล้ว เลยออกความเห็น “พี่ว่าลูกโกหก พี่รู้ได้ยังไง ก็เด็กนี่พินแล้ว พี่ก็ถามเลยสิ จะได้รู้ว่าลูกเราพุดจริงไหม”

“จริงสิ” ศิลาเอ่ยถามต่อไป “หนู หนูชื่ออะไร บอกลุงได้ไหม”

เด็กชายผู้บาดเจ็บมองหน้าชายแปลกหน้าอย่างไม่ไว้ใจ แล้วกำมือ สายลมแน่น

“บอกพ่อสิ ว่าชื่ออะไร” ผู้รับบทพี่ชายบอก นั่นแหละ เด็กชายตัวเล็ก ถึงยอมเอ่ยปากตอบ

“ชื่อ...” เด็กชายเพชรพยายามคิด “ชื่ออะไร ไม่รู้ครับ ไม่รู้...พี่ น้องชื่ออะไรอะ” เด็กชายตัวเล็กหาที่ฟัง ที่ฟังก็งงไม่แพ้กัน

“แล้วจำอะไรได้บ้าง” ศิลาถาม เด็กตัวเล็กไม่ตอบ จนสายลมทวนคำถามอีกครั้ง

เพชรนั่งคิดอยู่นานกว่าจะพุดออกมาว่า “สิบขวบ น้องอายุสิบขวบ น้องเกิดวันที่สี่สิบสี่ ธันวาคม...”

“น้องเกิดวันเดียว เดือนเดียวกับลมเลย” สายลมบอก น้ำเสียง ตื่นเต้น และยิ่งตื่นเต้นมากกว่าเดิม เมื่อน้องชายคนใหม่บอกว่าเกิดปีเดียวกับเขาด้วย

ศิลาจึงไป มองดูเด็กทั้งสองคนแล้วอดคิดไม่ได้ว่าหน้าตาของสายลม และเด็กน้อยคนนี้จะคล้ายกันราวกับเป็นพี่น้องร่วมอุทร นึกในใจว่า เรื่องบังเอิญไม่มีในโลก เรื่องทั้งหลายที่เกิดล้วนเกิดแต่บุญกรรมที่ทำกันมา

“ลมบอกให้น้องลองนึกดีๆ ซิ จำได้ไหมว่าทำไมถึงโดนทำร้าย”

สายลมทวนคำถามของพ่อให้เพชรฟัง เด็กชายเพชรพยายามคิด แต่แล้วก็ร้องไวยวาย

“คิดไม่ออก ปวดหัว ปวดหัว”

“โอ้ ปวดหัวก็ไม่ต้องคิดนะ” สายลมรีบกอดไอน้อง

“ตายๆ สงสัยโดนตีหัวจนความจำเสื่อมแล้วมั้งท่า นี่ถ้าเรื่องที่เจ้าลมบอกเป็นจริงละก็ ส่งกลับไปบ้านเอ่อยๆ อย่างนี้ มีหวังถูกฆ่าชุบมรดกแน่เลย ไอน้องเอ๊ย...”

คำพูดของโรยทองทำให้ศิลาตัดสินใจอะไรบางอย่างได้

หลังจากเด็กชายเพชรนอนดูอาการที่โรงพยาบาลต่ออีกหนึ่งคืน แพทย์ก็อนุญาตให้กลับบ้านได้ และให้กลับมาตัดไหมแผลเย็บที่ศีรษะตามนัดหมาย แต่เมื่อถึงเวลาที่ครอบครัวของศิลาจะรับตัวเด็กชายตัวเล็กกลับบ้าน เรื่องกลับไม่่ง่ายอย่างที่คิด

“แม่ ทำไม หมอไม่ให้น้องกลับบ้านกับเราละครับ ทำไมล่ะ” สายลมเดินไปเดินมา เข้าซักถามแม่ไม่หยุด เขาได้ยื่นพ้อขออนุญาตพาน้องกลับบ้าน แต่หมอเจ้าของไข้ไม่อนุญาต ศิลาจึงต้องตามมาเจรจากับคุณหมอที่ห้องทำงาน โรยทองเองถึงจะนั่งเฉยๆ อยู่ที่ม้านั่งหน้าห้องก็ลุ้นหายใจไม่แพ้กัน

“ลม อย่าเข้าชี้แม่ได้ไหม พ่อเขากำลังคุยกับหมออยู่ นั่งเฉยๆ แม่เวียนหัว” โรยทองอดไม่ไหวต้องเอ็ดลูก

เด็กชายสายลมได้แต่ภาวนาขอให้หมออนุญาตให้เขาพาน้องกลับบ้านได้

ภายในห้องทำงานของอาจารย์แพทย์หนุ่มใหญ่เจ้าของไข้ เจ้าของห้องกำลังอธิบายให้ศิลาฟังถึงเหตุผลที่เขาปล่อยตัวคนไข้เด็กที่ประสบเหตุร้ายออกไปจากโรงพยาบาลไม่ได้ ถ้าไม่ทำให้ถูกต้องตามระเบียบกฎหมายเสียก่อน

“คุณศิลา คุณบอกว่าเด็กคนนี้ประสบเหตุร้ายมา ตามระเบียบเมื่อมีเรื่องแบบนี้ มันเป็นคดีอาญา ทางโรงพยาบาลจะต้องแจ้งตำรวจ นี่คุณไม่ยอมให้ผมแจ้งตำรวจ แล้วยังจะให้ผมอนุญาตให้คุณรับตัวเด็กกลับไปอีก ตอนแรกที่คุณพาเด็กมาส่ง คุณบอกว่าคุณเป็นผู้ประสบเหตุ ผ่านไปเห็นเด็กถูกทำร้ายเลยช่วยไว้ แล้วพอตอนนี้คุณจะมาบอกว่าเด็กคนนี้เป็นลูกคุณ คุณจะให้ผมเชื่อได้อย่างไร”

“โอ้หมอ เด็กคนนี้เป็นลูกผมจริงๆ” ศิลายื่นกระดาษ

“บอกตามตรงนะว่าผมไม่เชื่อคุณ ที่ผมไม่ได้แจ้งความตั้งแต่วันแรกก็เพราะอยากจะรอให้เด็กฟื้นก่อนค่อยถามเรื่องราว แต่นี่เด็กก็จำอะไรไม่ได้ คุณก็ยังไม่เข้าใจ”

“โอ้ หมอครับ ผมก็ลำบากใจที่จะต้องพูดนะครับ”

“ถ้าคุณอธิบายให้กระจ่างไม่ได้ ผมก็ต้องแจ้งความตามขั้นตอนนะครับ แล้วก็คงให้เด็กกลับไปกับคุณไม่ได้จนกว่าจะมีการพิสูจน์ความจริง”

“เอ่อ...คุณหมอครับ” ศิลาสูดหายใจลึก ตัดสินใจเด็ดเดี่ยวแล้วพูดออกไป “ถ้าผมบอก หมออย่าไปบอกใครเชียวนะครับ”

“มันซักจะยังไงๆ แล้วยะครับ” อาจารย์แพทย์ขยับแว่น มีท่าที่สนใจ ฟังมากกว่าตอนที่ติดจะรำคาญญาติคนไข้คนนี้

“คือ เจ้าตัวเล็กนี่นะ มันเป็นลูกผม ลูกอีกเมียจะครับหมอ” ศิลาพูดรวดเดียวแทบไม่หายใจ

นายแพทย์หนุ่มใหญ่หลุดหัวเราะพริตออกมา

“ผมเลิกกับแม่เด็กมานานแล้ว แม่มันขี้เหล้า ที่นี้ผมรู้ว่ามันชอบทุบตีลูก พอผมไปเยี่ยมดูลูก มันก็หาเรื่องทะเลาะกับผมแล้วตีหัวลูก ที่ผมไม่กล้าบอกหมอก็เพราะว่าลูกชายคนโตมันอยู่ด้วย เดี่ยวเกิดมันไปฟ้องแม่ มัน ผมก็โดนตีกบาลแยกนะสิหมอ เมียผมเหมือนคนอื่นที่ไหน”

“คุณพูดจริงหรือเนี่ย”

“จริงสิครับหมอ เรื่องคอขาดบาดตายแบบนี้ใครจะมาล้อเล่นได้ ถ้า

หมอมไม่เชื่อจะให้ตรวจเลือดหรืออะไรก็ได้ นะครับ”

ศิลาปลี่ยนหายใจด้วยความระทึก กลัวว่าหมอมจะให้เขาตรวจเลือดจริงๆ ถ้าเป็นอย่างนั้นเขาเองก็จนแถม คู่สนทนามองหน้าเขาเหมือนหยั่งเชิงอยู่ครู่หนึ่ง แต่ไม่ได้พูดอะไร ศิลาจึงพูดต่อตามที่คิดไว้

“แต่แบบนั้นแม่โรยเม็ยผมมันต้องรู้แน่ๆ สู้ให้มันเข้าใจว่าเป็นเด็กหลง ที่เก็บมาเลี้ยงยังดีกว่า ผมกลัวว่าถ้ามันรู้มันจะรังเกียจไอ้ตัวเล็ก แล้วไอ้คนพีมันจะลึนหน้าถือผมเอาด้วย”

“คุณนี่ไม่เบาเลยนะครับ แอบลู่กไว้ได้นานขนาดนี้”

“เห็นใจผมเถอะครับหมอม อย่าให้ครอบครัวผมต้องแตกแยกเลย”

นายแพทย์วัยกลางคนหนึ่งคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะตัดใจตอบ “เอาเถอะ ผมเองก็ไม่อยากทำร้ายครอบครัวใคร ผมจะเซ็นอนุญาตออกให้ก็แล้วกัน”

“ขอบคุณมากครับหมอม ขอบคุณครับ” ศิลายกมือไหว้ท่วมหัว

“เด็กชายหมอมก ศิระสอน” นายแพทย์เจ้าของไข้อ่านทวนชื่อคนไข้ก่อนลงนามโดยไม่ได้เงยหน้าขึ้น

ศิลาเพิ่งคิดได้เมื่อได้ยินชื่อนี้อีกครั้ง

เมื่อแรกที่ศิลาพาเด็กชายตัวเล็กมาส่งโรงพยาบาล เขาบอกเพียงว่าเด็กประสบเหตุร้ายมายังไม่ทันได้แจ้งชื่อ พอเด็กได้รับการรักษาแล้วก็มีเจ้าหน้าที่โรงพยาบาลมาถามว่าเด็กชื่ออะไร ศิลายังไม่ทันจะตอบ สายลมก็พูดโพล่งออกมาว่าเด็กคนนี้เป็นน้องผมชื่อหมอมก ตอนนั้นศิลาไม่ได้ห้ามลูกเพราะคิดว่าถ้าเด็กได้สติค่อยถามชื่อแล้วแจ้งเปลี่ยนชื่อใหม่ก็ได้ เขาไม่อยากทำลายจินตนาการของลูกและเกรงว่าถ้าหากแจ้งเจ้าหน้าที่ว่าไม่ทราบชื่อเด็กเรื่องจะยุ่งยาก ไม่นึกว่าน้องในจินตนาการของสายลมจะกลายเป็นน้องชายจริงๆ แล้ว

“เรียบร้อยครับ” นายแพทย์บอก “คุณไม่รับลูกชายกลับบ้านได้เลยครับ”

ศิลาบอกขอบคุณนายแพทย์เจ้าของไข้อีกครั้งก่อนออกไป เขาถอน

หายใจเฮือกใหญ่หลังจากปิดประตูห้องนั้นลงได้ ชายวัยกลางคนที่เคยสุขุม
อดยกมือท่วมหัวไหว้ขอบคุณสิ่งศักดิ์สิทธิ์ไม่ได้ ตั้งแต่เกิดมาเขายังไม่เคย
สร้างเรื่องโกหกเป็นตุเป็นตะอย่างนี้มาก่อนเลย

๓

กัณฑ์กระดาษ

ที่บ้านสวนศิลาในจังหวัดเพชรบูรณ์เกิดเรื่องวุ่นวายเล็กน้อย เมื่อสองพี่น้องแต่งตัวเตรียมไปโรงเรียน น้องชายยังงกกับการติดกระดุมเสื้อนักเรียน พี่ชายที่แต่งตัวเรียบร้อยแล้วหันมาเห็นเลยเข้ามาช่วย

“มา หมอก พี่ติดให้ ยืนตรงๆ ลี”

“หนึ่ง สอง สาม” หมอกไม่สนใจอะไร ยุ่งอยู่กับการนับกระดุมเสื้อ แม้ขณะที่พี่ชายสะกิดให้ยกขาใส่กางเกงนักเรียน เด็กชายทำตามแต่ก็ยังก้มหน้านับกระดุมอยู่นั่นเอง เมื่อสายลมยัดชายเสื้อเข้าไปในกางเกงแล้วจะติดตะขอกางเกงให้ หมอกก็ดึงชายเสื้อออกมาอีกเพื่อจะนับกระดุมต่อ สายลมยัดชายเสื้อกลับเข้าไป น้องชายก็ดึงออกมาอีก

“ว่า หมอกอย่าดึงออกสิ”

“จะนับ” เด็กชายว่าโดยไม่สบตา

“อย่าเพิ่งนับ ใส่ก่อน เดี่ยวค่อยนับใหม่” พี่ชายทำเสียงดุแล้วบอกต่อ
ไปว่า “ถ้าหมอกไม่เชื่อพี่ เดี่ยวพี่ไม่ให้ไปโรงเรียนด้วยนะ”

“ไม่เอา หมอกไปด้วย”

“งั้นก็ยินยอมๆ” พี่ชายว่า

คราวนี้น้องชายยินหนึ่งตัวตรงเป๊ะเหมือนทหารจนพี่ชายนึกขำ แม้ว่าน้องชายจะมีรอยแผลถลอกเป็นแผลตกละเกิดเกือบทั้งพวงแก้มซ้าย แต่สายลมก็มองข้ามรอยตำหนินั้นไปและยังรู้สึกว่าน้องน่ารักน่าเอ็นดู

“ฉันชักจะมั่นใจขึ้นเรื่อยๆ แล้วว่าพี่คิดผิด” รอยทองที่เพ่งขึ้นไปดูว่าลูกๆ แต่งตัวเรียบร้อยใหม่ เอ่ยกับสามีเมื่อกลับลงมาที่ชั้นล่าง

“เรื่องอะไร” สามีถามขณะช่วยดูแลความเรียบร้อยของสำรับอาหารเข้า

ศิลาไม่ลืมนเปลี่ยนแก้วน้ําของเด็กชายตัวเล็กให้เป็นใบเดียวกับที่เขาจัดให้เมื่อวันแรกที่มาถึงบ้าน ที่บ้านนี้มีแก้วพลาสติกหลากสีหลายใบ รอยทองจัดโต๊ะให้ลูกโดยไม่ได้สนใจ หยิบแก้วใบไหนได้ก็จัดไป เมื่อก่อนอาจจะทำแบบนี้ได้ แต่เมื่อหมอกมาอยู่ด้วยแล้ว เขากับภรรยาจะละเลยเรื่องเล็กๆน้อยๆ อย่างนี้ไม่ได้ ถ้าไม่จัดแก้วน้ําใบเดิมให้ หมอกจะงอแงร้องไห้วิงวอนพานไม่ยอมกินข้าว ศิลาเลือกไม่ทักภรรยาว่าจัดแก้วผิด เพราะไม่อยากให้รอยทองรำคาญลูกชายคนใหม่มากไปกว่านี้

“ก็เรื่องพี่จะให้หมกมันเอาน้องไปโรงเรียนด้วยนะสิ มันจะไปรอดเหรอ แค่แต่งตัวมันยังเอ้อขนาดนี้”

“แม่รอย พ่อเจ้าหมอกไปโรงเรียนมันก็คงถูกเพื่อนล้อ แค่นั้นก็แย่อยูแล้ว ฉันไม่อยากให้แม่รอยพูดแบบนั้น ไหนๆ เราก็ตั้งใจจะเลี้ยงเขาเป็นลูกแล้ว”

“พูดแบบไหน พูดว่ามันเอ้อนะเหรอ พี่ก็เห็นว่ามันเป็นยังไง ฉันก็แค่พูดตามที่เห็นนะ”

“ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ฉันขอเลยก็แล้วกันนะ ส่วนที่แม่โรยว่ามันจะไปรอดไหม ฉันว่าคงดีกว่าให้มันอยู่บ้าน มีหวังร้องไห้ตามเจ้าลมไม่เลิกแน่ ฉันบอกครูเขาไว้แล้วละว่าอย่าให้หมอกไปนั่งเรียนในห้องด้วยก็พอ ไม่ต้องไปหวังผลให้มันเรียนอะไรมากมายหรอก”

ศิลาไม่ได้ขยายความเรื่องอาการป่วยของหมอกที่นายแพทย์เล่าให้ฟังในวันที่เขาไปขอพาลูกออกจากโรงพยาบาล หลังจากดูผลเอกซเรย์สมองของเด็กชายตัวเล็ก หมอบอกเขาว่าสมองของเด็กชายได้รับความกระทบกระเทือนมาก บวกกับสภาวะอาการของเด็กชายเมื่อฟื้นขึ้นมาทำให้หมอลงความเห็นว่าหมอกน่าจะมีสภาวะออทิสซึมและสติปัญญาต่ำกว่าเกณฑ์ติดตัวมาก่อนแล้ว และต่อมาเมื่อได้รับความกระทบกระเทือนจากเหตุร้ายที่เกิดขึ้นก็เลยทำให้ความจำเสื่อมและพัฒนาการทางสติปัญญายิ่งถดถอยลงไปอีก

ศิลาจำได้ว่าเขาถามหมอว่า ภาวะออทิสซึมที่หมอว่านี่คือปัญญาอ่อนหรือเปล่า คำตอบคือไม่ใช่ หมออธิบายให้ศิลาฟังว่า ภาวะโรคออทิสซึม คือความผิดปกติของสมองที่มีมาแต่กำเนิด ซึ่งจะมีระดับความบกพร่องของพัฒนาการแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับว่าสมองส่วนไหนผิดปกติ คนทั่วไปเรียกเด็กที่เป็นโรคนี้ว่าเด็กออทิสติก แต่หมอยืนยันว่าเด็กออทิสติกไม่ใช่เด็กปัญญาอ่อน เด็กแค่เรียนรู้ช้า มีปัญหาเรื่องปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น และสนใจเฉพาะสิ่งที่ตัวเองชอบเท่านั้น

‘อย่างลูกของคุณมีความผิดปกติที่สมองส่วนกลีบขมับก็เลยมีสติปัญญาต่ำกว่าเกณฑ์ร่วมด้วย พอมาโดนตีซ้ำเข้าที่จุดนี้ พัฒนาการก็อาจจะล่าช้าไปอีก เราค่อยๆ บำบัด ค่อยๆ พัฒนากันไปได้เนอะครับ’ ศิลาจึงจำคำที่หมอบอกซึ่งทำได้

ศิลารู้ว่านายแพทย์วัยกลางคนพูดเพื่อให้กำลังใจเขา แต่เขากลับรู้สึกว่าการที่หมอบอกเป็นการบอกให้ทำใจเสียมากกว่า ศิลารู้ว่าโรยทองยังทำใจไม่ได้ที่ต้องมารับเลี้ยงเด็กไม่สมประกอบอย่างหมอก เขาจึงเลือกไม่เล่าเรื่องนี้ให้ภรรยาฟัง

‘ฉันว่าจะถามพี่ตั้งนานแล้วว่าเราเอาเด็กมาเลี้ยงโดยไม่แจ้งทางการ มันไม่ผิดกฎหมายหรือพี่’

‘ทำยังไงได้ละแม่โรย เราก็คงต้องให้มันอยู่ไปแบบคนเถื่อน ฉันเห็น

ข่าวในทีวีว่าคนที่ไม่มีบัตรประชาชนเขาก็ยังอยู่กันได้เยอะเยอะไป”

โรยทองทอดถอนใจ “ไม่รู้จะอย่างไรกับความใจดีของสามี เธออดคิดไม่ได้ว่าสักวันเจ้าเด็กหลงจะนำเรื่องเดือดร้อนมาสู่ครอบครัวของเธอ

การสนทนาของผู้ใหญ่หยุดลงเมื่อเด็กๆ ลงมาจากห้องนอนชั้นบน สายลมนำร่องเข้าห้องที่โต๊ะอาหาร ดูแลตักอาหารให้ เจ้าตัวเล็กก็ยิ้มหวาน แล้วเอียงหัวชนกับแขนของพี่ชาย โรยทองมองความเอื้ออาทรที่มีต่อน้องและความอดอดอ้อนที่น้องมีต่อพี่แล้วยิ่งทอดถอนใจ

นักเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ห้าของโรงเรียนประถมแห่งหนึ่งในอำเภอชนแดน จังหวัดเพชรบูรณ์ต่างก็รู้สึกตื่นเต้นที่มีนักเรียนใหม่มาเข้าเรียน ตอนแรกเพื่อนๆ ก็พากันสงสัยว่าทำไมอยู่ดีๆ สายลมจึงมีน้องชาย

“น้องเราไม่ค่อยแข็งแรง เมื่อก่อนอยู่กับป้าที่กรุงเทพฯ พอป้าตายน้องก็เลยกลับมาอยู่กับเรา”

“จริงหรือ แม่หายไปมีน้องตอนไหน ไม่เห็นจะท้องเลย” เด็กชาย ทศพล หรือโต้ง หัวใจกประจำห้องถาม

“ก็...ก็เมื่อสองปีก่อนไง” เพื่อนคนหนึ่งทักขึ้น

“ตอนนั้นแม่นายแทงลูกไม่ใช่หรือ” เด็กชายอีกคนที่เห็นสมุนของ หัวใจกถาม

“ไม่ใช่เน้อ ไม่ใช่ ตอนนั้นน้องเราคนนี่คลอดก่อนกำหนด แล้วก็เลยไปอยู่กับป้า” สายลมพยายามสุดปัญญาที่จะหาคำอธิบาย

“จริงอะหรือ ถ้าเป็นน้องนาย ทำไมมาเรียนชั้นเดียวกันล่ะ” เด็กชาย โต้งถาม

“หมอกอายุเท่าพี่ลมเลย” เด็กชายหมอกพาซื่อตอบไป

“ไม่ใช่แล้วหมอก” สายลมกล่าวว่าคนอื่นจะสงสัยเรื่องที่มาจากหมอกมากกว่านี้แล้วหมอกจะมีอันตรายจึงรีบห้าม

“ใช้สิ หมอกอายุเท่าพี่ลม” เด็กชายตัวเล็กยืนยัน

“น้องจะอายุเท่าพี่ได้ไง อ้อ...เรารู้แล้ว ครูบอกว่าฝากมานั่งเรียนเฉยๆ แปลว่าเรียนหนังสือไม่ได้ สงสัยเป็นเด็กเอ๋อ เรียนชั้นไหนก็มีค่าเท่ากันใช่ไหมล่ะ เด็กเอ๋อ...” เด็กชายโต้งล้อเลียนด้วยเสียงกั๊กหัวเราะ

“อย่ามาว่าน้องเรานะ” สายลมไม่ยอม

“ทำไมจะว่าไม่ได้ น้องนายมันเอ๋อ...เด็กเอ๋อ หน้าต่าง...เด็กเอ๋อ หน้าต่าง... เด็กเอ๋อ หน้าต่าง” เด็กชายโต้งพูดนำ เด็กนักเรียนชายอีกสองคนก็ร้องรับเป็นลูกคู่ คนถูกล้อไม่รู้เรื่องอะไรกลับหัวเราะไปกับเขาด้วย ยิ่งเป็นที่สนุกสนานของแก๊งเด็กแสบ

“หยุดเลยนะ”

“จะหยุดทำไม น้องนายยังชอบเลย เห็นไหม” เด็กชายโต้งพูดแกมเยาะเย้ย

สายลมโกรธทั้งเพื่อนเกรและน้องชายที่พลอยหัวเราะไปกับเขาด้วย เขาแทบจะกระโจนไปชกหน้าเพื่อนพวกนั้นอยู่แล้ว ถ้าครูประจำวิชาถัดไปไม่เข้ามาสอนเสียก่อน

วิชาถัดไปเป็นวิชาคณิตศาสตร์ เด็กแสบที่เคยล้อเลียนเด็กชายหมอกต้องตกตะลึงเมื่อเห็นว่าเด็กชายที่พวกเขาปรามาสว่าเป็นเด็กเอ๋อ ปัญญาอ่อน แก่ใจหยาบเลวได้หันที่หลังจากครูอ่านทวนโจทย์ที่เขียนบนกระดานดำ ทั้งๆ ที่ไม่ได้เงยหน้าจากการเล่นกั๊กหัวระดาษในเมื่อ เด็กหญิงดอกฝ้าย เพื่อนสนิทของสายลมนี้ชอบใจ ขณะที่เด็กชายโต้งจอมเกรู้สึกหมั่นไส้เป็นกำลัง

หลังเลิกเรียนสายลมไม่ได้ไปเล่นกับเพื่อนอย่างเคย เขาต้องตามจดงานที่จดไม่ทัน เพราะหมอกเกิดอยากเข้าห้องน้ำในช่วงโมงเรียนเขาจึงต้องพาน้องไป และต้องอยู่รอจนกว่าน้องจะทำธุระเสร็จ กว่าจะกลับมาเข้าห้องเรียนอีกครั้งก็เรียนตามเพื่อนไม่ทันแล้ว

“หมอก พี่จดเสร็จแล้ว ไป กลับบ้านกัน” สายลมร้องบอกน้องเมื่อจดงานเสร็จและเก็บสมุดหนังสือลงกระเป๋านักเรียน เขาคิดว่าน้องน่าจะเล่น

อยู่แถวหน้าห้องเรียน แต่เมื่อเดินออกไปดูที่หน้าห้องแล้วไม่เห็นน้องก็นึกเป็นห่วง ยังไม่ทันจะอำปากเรียกซ้ำก็เห็นดอกฝ้ายวิ่งหน้าตาตื่นมา

“เกิดเรื่องใหญ่แล้วลม ไปดูน้องเร็ว” ได้ยินคำว่า น้อง สายลมก็ลืมหูลืมตาวิ่งตามดอกฝ้ายไปที่สนามหลังโรงเรียน

“เอาคืนมานะ เอาคืนมา” เด็กชายหมอกร้องโวยวายเสียงดังขณะพยายามจะแย่งเอากังหันกระดาษคืนจากเด็กชายโต้ง

“ไม่คืน เก่งจริงก็มาเอาให้ได้สิ” เด็กชายเกรที่ตัวโตกว่าทำหายพร้อมกับชูกังหันหลอกล้อ วิ่งหลบไปมา

“เอามานะ เอามา” เด็กชายตัวเล็กตะโกนร้อง พยายามไล่จับก็ไม่ทัน เอื้อมมือก็ไม่ถึง

“ไม่คืนจะทำไม คนอะไรวะนั่งจ้องกังหันได้ทั้งวัน มันสนุกตรงไหนวะ” เด็กชายโต้งทำท่าล้อเลียนท่าทางเหม่อลอย ไม่สบตาคนของหมอกแล้วหมุนกังหันลมเล่น

“กังหันของหมอก หมอกขอคืนนะครับ” เด็กชายตัวเล็กอ้อนวอน

“ไม่คืนเว้ย ไอ้อ้อ...” ไม่พูดเปล่า เด็กชายโต้งทิ้งกังหันกระดาษในมือลงพื้น แล้วกระที่บจนยับเยิน

หมอกโกรธมาก เขาคิดแต่ว่ามันเป็นกังหันที่พี่ชายทำให้ จะให้ใครทำลายไม่ได้ เมื่อสู้ไม่ได้หมอกก็ถอยหลัง ตั้งท่าเตรียมพร้อมแล้วตัดสินใจเอาหัวฟุ้งชนหน้าห้องของคู่ต่อสู้ เด็กชายโต้งที่ไม่ทันตั้งตัวจึงล้มหายหลังก้นจ้ำม่ำ

“แกกล้าสู้หน้าหรือ” เด็กชายหัวใจจุกขนาด เขาทะนงตัวมาตลอดว่าคนอย่างเขาไม่มีใครกล้าสู้ แล้วไอ้เด็กปัญญาอ่อนนี่เป็นใครถึงกล้ามาสู้กับเขา

เมื่อมีคนตะโกนใส่หน้าเด็กชายหมอกก็กลัวจนทำอะไรไม่ถูก ยังไม่ทันคิดว่าจะสู้หรือถอย ก็ถูกเด็กชายตัวโตกระชากคอเสื้อจนเท้าลอยจากพื้น หมอกกลัวจนจะร้องให้อยู่แล้ว ถ้าไม่มีเท้าของใครคนหนึ่งลอยมาถีบคนเกรทำให้ทั้งสองคนล้มไปด้วยกัน

เมื่อหันไปเห็นพี่ชายเจ้าตัวเล็กก็รีบลุกขึ้นจะวิ่งไปหา แต่ข้ากว่าตัวการจอมเกรที่ลุกขึ้นวิ่งเข้าหาสายลมอย่างเอาเรื่อง สายลมต้อยหมดตรงสวนเข้าให้ แล้วเด็กชายสองคนก็ชกต่อยกันพลั่ว ท่ามกลางเสียงร้องไห้ของเด็กชายตัวเล็ก

ขวับ ขวับ!

เสียงไม้เรียวแหวกอากาศกระทบกางเกงนักเรียนดังมาจากหน้าบ้านสวนศิลา คลอด้วยเสียงร้องไห้พลางร้องห้ามของเด็กชายที่ยืนดูอยู่ข้างทางเดินหน้าบ้าน หมอกอยากเข้าไปช่วย แต่ถูกแม่โรยทองยึดตัวไว้ไม่ให้ไปยุ่งกับพี่ชายที่กำลังถูกลงโทษ

“พ่อเคยสอนแล้วใช่ไหม ว่าไม่ให้ใช้กำลังแก้ปัญหา” ศิลาถามในขณะที่หวดก้านมะยมในมือลงที่ก้นของลูกชายที่ยืนกอดอก เข้มปากแน่น

“ก็พวกนั้นมารังแกน้อง” สายลมบอกร้อยยิ้มไม่กลัว

“แล้วถ้าพวกนั้นมารังแกน้องทุกวัน ลมก็ต้องไปต่อยกับเขาทุกวันใช่ไหม”

ศิลาไม่ได้ตีลูกด้วยอารมณ์ น้ำหนักมือที่ตัวไม้เรียวยิ่งแรงขึ้นอย่างจริงจัง ความเจ็บทำให้สายลมเข้มปากแน่นขึ้น แต่ก็ยังไม่ยอมให้น้ำตาไหลออกมา พอกลับน้ำตาไว้ได้ เด็กชายก็เถียง “ใช่ ถ้ามันมาแกล้งน้องอีก ลมก็จะต่อยมันอีก”

“ตั้งนั้นพ่อก็จะตีให้แรงอีก” ไม้ก้านมะยมเงี้ยวสูง แล้วลงน้ำหนักแรงขึ้น คราวนี้สายลมน้ำตาไหล ผู้เป็นพ่อจึงสั่งสอนต่อ “เจ็บไหม ถ้าเจ็บก็คิด คิดว่าคนที่ถูกลมต่อยจะเจ็บไหม”

เด็กชายสายลมยังไม่เข้าใจที่พ่อพูด เพื่อนเกรมาแกล้งน้อง ทำไมพ่อจึงว่าเขาผิด

“ลองคิดดูว่าเราต่อยเขา แล้วจะทำให้อะไรดีขึ้นไหม...ชกต่อยกันเกลียดชังกัน แล้วเขาจะเลิกมารังแกน้องไหม...ลมจะปกป้องน้องได้ตลอด

เวลาใหม่...” ไม่เรียวยถูกหวดลงมาอีกสามที ปิดท้ายทุกประโยคที่พ่อถาม ความแรงไม่ลดลงเลย สายลมค่อยๆ เข้าใจขึ้นทีละน้อย

“ลมเข้าใจแล้วครับพ่อ” เด็กชายบอก

“เข้าใจว่าไง”

“ว่าถ้าต่อยกันแล้วเกลียดกัน พวกนั้นต้องแกล้งน้องอีกตอนลมเพลอ”

“แล้วถ้าพวกนั้นมาแกล้งน้องอีก ลมจะทำยังไง”

“ลมจะอธิบายว่าน้องเป็นยังไง ให้เพื่อนสงสารน้อง ช่วยดูแลน้อง”

“ดีมากที่ลมเข้าใจ แต่พ่อต้องตีให้ครบสิบทีตามที่ตกลงกันนะ”

สายลมพยักหน้ารับ ยืนหันหลังกอดดอกเตรียมพร้อม

ทันใดนั้นเจ้าตัวเล็กที่สลัดหลุดจากการจับยึดก็วิ่งมากอดพี่ชาย ทางด้านหลัง

“พอแล้ว หมอกไม่ให้พ่อตีพี่ลมแล้ว” เด็กชายร้องบอกเสียงเครือ

“งั้นพ่อตีหมอกแทนนะ” คีลาแกล้งทำเสียงเข้มขู่

“ตีหมอกก็ได้ ไม่ให้ตีพี่ลม”

คีลาแกล้งเงื้อไม้เรียวขึ้นไปสูง แต่พ่อนแรงตีให้เบาลง เมื่อปลายไม้ เรียวลัมผัสกางเกงนักเรียน เด็กชายก็สะดุ้งเพราะตกใจมากกว่าเจ็บ แต่เท่านั้นก็ทำให้เด็กชายอีกคนร้องขึ้น “พ่อ... ตีน้องทำไม”

“หมอกหลบไปสิ” พี่ชายหันกลับมา พยายามแกะมือน้อง แต่คนเป็นน้องไม่ยอมหนีไปไหน

“ลมจำไว้นะ ถ้าลมไปมีเรื่องชกต่อยกับเพื่อนอีก พ่อจะตีเป็นสองเท่า” ผู้เป็นพ่อพูดเท่านั้นก็กลับเข้าบ้านไป

คีลาต้องยอมรับว่าเขาเองก็หลงรักเจ้าหมอกไม่แพ้สายลม เจ้าตัวเล็กเป็นเด็กซื่อ รักใครก็ทุ่มเทใจไม่ผิดกับลูกชายของเขาเลย เขารู้ว่าเมื่อครู่หมอกกลัวมากแต่ก็ยังฝืนขมใจเพื่อปกป้องพี่ชาย เขาอดนับถือหัวใจดวงเล็กๆ ที่กล้าหาญเด็ดเดี่ยวไม่ได้ เขาเดินกลับเข้าบ้านด้วยความดีใจที่พี่น้องรักกันถึงเพียงนี้

สายลมเหนียวมาทั้งวัน เขาง่วงมาก หลับไปเกือบทันทีที่ล้มตัวลงนอน แต่ไม่นานนักก็รู้สึกตัวตื่น เพราะเสียงพิมพ์ไม่หยุดของหมอก

“เพราะหมอกโง่ โง่ โง่ นี่เนอะ...โง่ โง่” หมอกบนพิมพ์พาลงใช้กำปั้นทุบหัวตัวเอง

“หมอก ทำอะไรนะ” สายลมรีบลุกมาดูน้อง

“เพราะหมอกโง่ พวกนั้นเลยชอบแกล้งหมอก พี่ลมเลยไปต่อยเขา แล้วพี่ลมก็ถูกตี เพราะหมอกโง่” หมอกทุบหัวตัวเองอีก สายลมต้องดึงมือน้องไว้

“ไม่จริงสักหน่อย ที่พี่ต่อยมัน เพราะมันนิสัยไม่ดีต่างหาก”

“ไม่จริง เพราะหมอกโง่” เจ้าตัวเล็กยังไม่ยอมแพ้ ทำท่าจะทุบหัวตัวเองอีก แต่สู้แรงพี่ชายไม่ได้

“ใครบอกว่าหมอกโง่”

“ดอกฝ้าย”

“ดอกฝ้ายเนี่ยนะ” สายลมแปลกใจ เพราะสำหรับเขา ดอกฝ้ายเป็นเพื่อนที่จิตใจดีมีเมตตา

“หมอกถามว่าเอ่อแปลว่าอะไร ดอกฝ้ายก็บอกว่าแปลว่าโง่” พอน้องชายบอก พี่ชายก็ถึงบางอ้อ หลุดยิ้มช้า

“โอ๊ยเอ๊ย...” พี่ชายอดเอ็นดูไม่ได้จึงขยี้ผมเจ้าตัวเล็กแล้วแกล้งถาม “ยี่สิบสามบวกสี่สิบเก้า”

“เจ็ดสิบสอง” เจ้าตัวเล็กตอบทันที

“ห้าสิบหกบวกยี่สิบห้า”

“แปดสิบเอ็ด”

“เห็นไหม หมอกไม่ได้โง่สักหน่อย คนโง่จะคิดเลขได้ยังไง” สายลมดึงตัวน้องให้นั่งตัวตรง เขาอยู่กับน้องมาหลายวันจนรู้ว่าน้องชายไม่ชอบสบตา เขาจึงใช้สองมือประคองใบหน้าน้องให้หันมามองเขาตรงๆ แต่หมอกก็ยังก้มหน้างุดๆ “หมอก ไม่ได้ โง่ เข้าใจไหม” สายลมตั้งใจพูดเน้นคำซ้ำๆ

คราวนี้น้องชายพยักหน้า

“แล้วเวลาใครมาว่าหมอกเป็นเด็กเอื้อ ปัญญาอ่อน หมอกก็ไม่ต้องไปสนใจฟังเขา แล้วเวลาเขาหัวเราะ ก็ไม่ต้องไปหัวเราะกับเขานะ”

“ทำไมไม่ให้หัวเราะ เวลาหมอกเห็นคนหัวเราะ หมอกอยากหัวเราะด้วย”

“เออน่า บอกว่าห้ามหัวเราะก็ห้ามหัวเราะสิ” สายลมเกือบจะหลุดหัวเราะแต่ต้องฝืนทำเสียงซุ่ม

“ไปนอนได้แล้ว ไป แม่พาแปร่งฟันแล้วไซ้ไหม”

หมอกพยักหน้าแล้วยิ้มยิงฟันให้ดู

สายลมกลับขึ้นเตียง ตบหมอนหนุนข้างๆ เป็นเชิงให้น้องมานอน หมอกยังไม่มานอนทันที เด็กชายเดินไปหยิบกั๊กหันลมกระดาษที่เขื่อนดิน ขาดยับเขินจากกระเป๋านักเรียน แล้วเดินถือมานอนด้วย

“พี่ลม มันพังแล้ว” เด็กชายบอกเสียงอ่อยเมื่อล้มตัวลงนอนแล้วหมุนกั๊กหันในมือไปมา

“เฮ้ย...เก็บมาทำไม มันสกปรก ทิ้งไป” สายลมตกใจเมื่อหันมาเห็นสายลมจะดึงกั๊กหันออกแต่หมอกกำมือแน่น ร้องเอ๊ะเอ๊ะเบาๆ อย่างขัดใจ เด็กชายผู้ไร้เดียงสาคิดแต่เพียงว่าเขาจะไม่ทิ้งกั๊กหันที่พี่ชายอุตส่าห์ทำให้เด็ดขาด

“ทิ้งไปเถอะ เดี่ยวพี่ทำอันใหม่ให้ ให้สวยกว่าอันนี้อีกนะ” พี่ชายค่อยๆ ดึงของเล่นออกจากมือน้องชาย

สายลมจำได้ว่าวันที่หมอกมาอยู่ที่บ้านวันแรก หมอกบังเอิญเข้าไปในครัวตอนที่แม่ติดเตาถ่านปิ้งปลา หมอกเห็นไฟก็กลัวจนร้องไห้ สายลมจึงพาน้องออกไปเล่นนอกบ้าน หมอกบอกว่าอยากได้กั๊กหัน โชคดีที่สายลมเพิ่งเรียนวิธีทำกั๊กหันลมกระดาษมาจากโรงเรียน เขาจึงพับกั๊กหันลมกระดาษอันเล็กๆ จากแผ่นพับโฆษณาสินค้าที่พ่อใช้ห่อผลไม้และใช้ไม้ไผ่ที่พ่อใช้ตามกิ่งไม้เป็นด้ามกั๊กหัน เมื่อพับเสร็จสายลมไม่ชอบลายของกั๊กหันเลย เขา

คิดว่าลวดลายสะเปะสะปะและมีหลายสีมากเกินไป แต่หมอกชอบมาก ตั้งแต่
ทำให้ก็ถือแทบไม่ยอมวางเลย

“อันใหม่ เอาสีอะไรดีนะ” พี่ชายถาม

“สีชมพู” น้องชายตอบแล้วส่งยิ้มหวานให้

“เหมือนนมชมพูที่หมอกชอบเลยนะ คราวนี้พี่จะซื้อกระดาษสีสวยๆ
มาทำให้หมอกเลย”

แทนคำขอบคุณ น้องชายพลิกตัวไปกอดพี่ชายแน่น สายลมกอดตบ
น้อง เขาตั้งใจแน่วแน่ว่าจะปกป้องดูแลน้องชายคนนี้ให้ดีที่สุด